

га сега да тя слѣдвамъ дѣто отидешъ! (?)
О Богове! отдайте силата на юнашкытѣ
ми рѣце които ся бранили другъ пѣть вѣр-
нытѣ си Господары, нѣ нѣка, нѣка дамъ
и дирнята си кашка кръвь пакъ за тѣхъ,
да бързаме.

(излиза а Исменія го срѣща)

Явленіе VI

НАРБАСЪ ИСМЕНІЯ НАРОДЪ

Нарбасъ. — Какво чудо! ты ли си Исме-
нія която азъ виждамъ така вѣудошевена
и укървавена?

Исменія. — Ахъ! уставима молята да ся
сѣвзема малко нѣщо.

Нарбасъ. — Сынъ ми живъ ли е? а
какво стана царицата?

Исменія. — Едвамъ ся сега сѣвзехъ отъ
тоя срахъ. И отъ народътъ...

Нарбасъ. — Какво прави Ежистъ?

Исменія. — Той е.... достойныйтъ сынъ
на Боговетъ, Ежистъ! Ахъ! той ся показа
много-достойнъ за имято което той носи. Не,
никога ненобѣдимата Алсидова сила не е
завършила едно такова юнашко дѣло, не;
никога тя не е смѣила да нанесе на нѣиряте-
льтъ си единъ такъвъ ударъ, какъвто Ежистъ
нанеси на убыйцътъ Полифонть.